

Nicol Hochholczerová

Ezt a szobát nem lehet megenni

[TÁTO IZBA SA NEDÁ ZJESŤ]

A szüleim beíratk a rajzsakkörbe. Ülök a szakkörön, rágom a ceruzám végét, mintha a szobám lenne, a fülesemben szól a metál. Kértem Silviát, hogy jöjjön ő is, de nem akart. Ülök a teremben, nem ismerek senkit, ha kiviszem a fülest, csak a ceruzák kapirgáló hangját hallani, meg az óra ketyegését meg kulcscsörgést meg léptek zaját, ez maga, tanár úr. Járkál közöttünk, csörgeti a kulcsait, és mondja, hogy *ez meg mi akar lenni, ló?, úgy néz ki, mint egy patkány, hát ez a csalé skatulya, ez egy ház?* Én nem rajzoltam semmit, előttem az üres papír, a ceruza, amit nem lehet megenni, most épp mellettem jár, tanár úr, *ez meg mi, nekidől az asztalomnak, csörren a kulcs, fal,* mondom.

Aztán beszélni kezdek magának arról, hogy *egy hónappal a születésem után keresztelek, nem volt még hajam meg fogam sem, és amikor a pap azt mondta, hogy imádkozunk, sírt a nagyanyám, mert én is összetettem a kezem, hogy mi van, hogy honnan tudom én ezt, emlékszem; arra is emlékszem, hogyan gurultam le a lépcsőn, nézze, itt a sebhely; és emlékszem minden mesére, amit csak láttam, és emlékszem, hogyan bögtem, mikor nem mehettünk szánkózni, mert ugyanannyira nem volt hó, mint most, és emlékszem, hogyan rakott ki anyám ugyanazon a télen babakocsiban az udvarra, hogy elaludjak, és mikor végre havazni kezdett, aztán megféledezett rólam, és már csak az orrom látszott ki a hó alól, mikor abbahagyta a hó bámulását meg hogy mondogassa magának, de szépen havazik, és csak akkor szaladt ki értem. És nem, ezt nem az anyámtól hallottam, egyszerűen csak kiváló a memóriám, nem felejték el semmit, és megszívja, aki bántani mer, mert én megjegyzek mindent, és nem szeretem, amikor azt mondják valakinek, hogy nem a te hibád, csak rajtad csattant az ostor, sőt kurvára rühellem, mert én emlékszem mindenre, és ha valakin elcsattintom az ostort, hát az gecipontosan fog csattanni, maga meg nevet ezen, nem is szid le, amiért azt mondtam, hogy geci, nem mondja, hogy *hogy beszélsz, kisasszony.**

Máskor meg dobálgatom az agyagot, egy leendő hamutartót egyik kezemből a másikba, és jó hangosan mondom a magamét, hogy ne vessen rajta mindenki, de főleg maga, tanár úr, *gyerekkoromban féltam a disznósajttól, volt egy mese, amelyben a disznósajt, a kis gömböc egyedül él a padlásán, és magányában megeszi végül az egész falut, és gurul az egész faluval a hasában az úton, majd bekapja a kisbojtárt is, aki aztán a bicskájával, hogy is mondják a bicskát szlovákul, szóval azzal kiharítja a gömböcöt, én meg féltam, hogy engem is felfal valami, ezért nem szeretem a disznósajtot, nagyapa mindig kinevet, hogy nem tudom, mi a jó, hogy ilyet még nem ettem, amióta csak lyuk van a seggemen. És azt is mondja, hogy ha nagy leszek, olyan férjet kellene keresnem, mint Esterházy Péter, aki egy író, ráadásul igazi főnemes. Az öccse szintén, de ő egyben focista is, nagyapa meg azt mondja, hogy a focit szereti, de a focisták mind faszkalapok, és Esterházy Péter öccsének vízipólozni kellene ahhoz, hogy elég jó legyen nekem. Vagy lehetne olyan férjem, mint a magyar népmesékből a Zöld Péter, akinek mikor meghalt az anyja, kettévált a feje,*

és kiröpült a halott anya fejéből egy galamb, és a Zöld Péter volt az egyetlen, aki úgy el tudott bújni a hercegnő elől, hogy az nem találta meg, hiába kiabálta, hogy Zöld Péter! Ilyen férjem lesz.

Amire maga azt mondja, hogy *gyerekkoromban én is féltem, a fácánoktól, apám egyszer hazahozott egyet, azt mondta, vacsorára, de a fácán még élt, föl-alá röpködött a konyhában, anyám kergette, Terezka, ezt úgy kell megrajzolni, hogy azt a részt fested be, ami aztán lenyomódik, el ne tévedsz, na és anyám addig kergette a fácánt, míg az ki nem repült az ablakon. Apám utánahajította anyám ékszereit, és mikor anyám megkérdezte, hogy akkor most mit fogunk enni, apám azt mondta, hogy erre előbb kellett volna gondolnia, behozta az ablak alól anyám fülbevalóját, és azt mondta, ezt megzabálhatod, végül babfőzeléket vacsoráztunk, szereted a babfőzeléket, Terezka?*

Otthon aztán kipirgálok a fülbevalómmal a vakolatot, mohón nyelem, ahogy azok a gyerekek szokták, akiknek ásványianyag-hiányuk van, de lehet, hogy csak kíváncsiak a fal ízére meg arra, hogy mi van mögötte.

Szóval eljárók a maga rajzsakkörére, tanár úr, hogy szét dumáljam a fejét, mert Silvia nem jár a rajzsakkörre, és nem szól rám, hogy *fogd be és tipli*, meg nincsenek ott a szüleim sem azzal, hogy *feszt jár a pofád, csak egy percig maradj csendben, legalább két mondat között vegyél levegőt!* Beszélek magának mindenről, a filmről, amit tegnap este láttam, a főhősnő összebarátkozott egy rókával, a róka a végén kiugrott az ablakon, ráesett egy biciklire, csörömpölés hallatszott, ahogy letört róla a csengő, és beszélek a Rumošról is, mert annak idején Rumoš volt a legjobb barátom, tollbamondásokat írtam vele, Rumoš ugyan magyar volt, de írta szófogadón, amit diktáltam, komolyan, ne tessék nevetni, aztán megtanított cigarettát sodorni, egy olyan fémdobozba, és kecskén lovagoltatott, tartotta a fejét, míg felmásztam rá, de szinte semeddig sem bírtam rajta terpeszben, és Rumošnak gyorsan le kellett vennie, mert nyomta a kecske háta a lábam közét.

Beszélek magának a természetfilmről, amit akkor láttam, mikor nagypapa elaludt a kanapén. Farkasok másztak egy faház tetejére, a mancsukkal és a fogukkal leszedegették a cserepet, szétbontották a tetőt, hogy bejussanak az alvó nőhöz, előbb a hálóinge dekoltázsából kidomborodó, fiatal mellét harapták szét, aztán a hasát és az ölét, az egyik farkas a lábát vonszolta el egy sarokba, ott szopogatta a lábujjait; csak aztán láttak neki a fejének, végül megették azt is, hajastul, aztán később az erdőben kihányták, de a haj miatt nagyon lassan ment, a mancsukkal húzgálták ki a pofájukból a cuccot. Erről jut eszembe, hogy otthon mindig a barna lavórba hányunk, amiben egyébként a piszkos alsónemű van, majd mesélek erről is. Végül hozzáteszem, hogy nem tudom, tényleg farkasok voltak-e, mert régen volt ez már, és nem teljesen úgy nézett ki az az állat, mint egy farkas, hanem inkább, mint egy kicsi, kövér kutya. Viszont még mindig félek, a gömböctől is, meg a faházban alvástól is. Egy hétre rá Matúš esetlen vonító farkast gyömöszköl össze az agyagból, maga meg nevet, rámutat, és azt mondja, *kicsi, kövér kutya!*

Eljön eléem Silvia az új fiújával, kint állnak az épület előtt, cigarettáznak. Mikor kilépünk a kapun, Silvia meglátja magát, maga meglátja Silviát, nálam a könyv, amit magától kaptam kölcsön, meg a cédéék, bár ezeket nincs min lejátszanom, letöltöm hát mindet a netről, másnap meg azt mondom, *köszönöm a cédééket, nagyon jók*

voltak, maga meg azt mondja, *régóta hallgatom ezt a zenekart, másnak nemigen szokott tetszeni*, aztán odamegyek Silviához, az iskola előtt cigizik, utána dinnyés medvecukorral nyomatja le a cigiízt. A cukorka zacskóját összehajtogatja, beteszi a táskájába, hogy később újra felhasználja, mert Silvia ilyen, a művészet nem érdekli, a nejlonzacskók igen, meg én is, ezért jön el mindig elém, és néz a tanár úrra csúnyán.

Amikor megmutattam magának azt a sebhelyet, ami a lépcsőn legurulástól lett, maga felgyúrte az ingujját, sokkal nagyobb forradás volt alatta, mint az enyém, kicsit úgy nézett ki, mint egy nyerstésztából faragott dombormű. Mikor megkérdeztem, hol szerezte, azt mondta, *üveggel szeretkeztem*, és csak miután fel akartam vonni a szemöldökömet, de csak a szememet sikerült kiguvasztani, akkor tetszett hozzátenni, hogy *átbaszódtam rajta*, és nevetni tetszett. Ezért nem izgatott tovább, hogy én meg gecit mondtam, bár annak amúgy sem kellene izgatnia, mert metált hallgatok, koponyás pólókat hordok, a farmeremen pedig láncot, és még ha nem is cigizek, mint a Silvia, mégsem vagyok már gyerek, mint amikor még azt követeltem a Rumoštól, hogy lovagoltasson meg a kecskén.

MÉSZÁROS TÜNDE FORDÍTÁSA

Michaela Rosová

A te szobád

[TVOJA IZBA]

ÜTEMEZNI

Endre szobájából átköltözöl a nappaliba. A döntés háttérében az áll, hogy mégis a nappaliban dolgozz, és amikor átviszel néhány dolgot, akkor eszedbe jut, hogy ott maradj. Nem viszel át mindent, nincs kedved; állsz a szobában, nézed a bútorokat és a tárgyakat, és azon töprengsz, hogy mit tartasz másodlagosnak az életedben, mi nélkül tudsz elboldogulni egy ideig. Aztán bezárod a szobát, a lábtörlő alá tennéd a kulcsot, azonban Endre szobája előtt nincs lábtörlő, leteszed hát a földre. Megállsz az ajtóban, és azt mondd magadban: Az úrállomás parancsnok nélkül maradt. Meg azt: Most talán kiderül az igazság, vagyis az, hogy az úrállomás nagyon jól ellesz parancsnok nélkül.

Reggel kilenc óra, átköltöztél egy lakáson belül, állsz a folyosón és nagyon elégedett vagy magaddal. Előveszed a papírjaid, nekilátsz, hogy átdolgozd és kiegészítsd az időbeosztásod. Gyerekkorod óta készítesz napirendet, kiskorodtól fogva részletekbe menően megtervezed a hét minden napját, ügyelve az úgynevezett kötelességek és az úgynevezett szórakoztató tevékenységek arányára. Ugyanakkor az úgynevezett kötelességek mindig is szórakoztatóbbnak tünnek számodra, mint az úgynevezett szórakoztató tevékenységek, de fenntartottad az arányt, mert tudományosan bizonyított, hogy az embernek szüksége van pihenésre. A szüleid nem támogatták a lelkiismeretességét, de nem is álltak az útjába, valójában ez volt a hozzáállásuk a létezésedhez úgy általában. Mindenesetre olykor megköveteltek tőled egy s más,